

Fővárosi Ítéltábla

14.Gf.40.591/2014/12/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Tarjányi Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és a II. rendű felpereseknek a Dr. Lisák Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen közüzemi díjtartozás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. június 5. napján kelt 17.G.40.789/2012/18. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy egyetemlegesen a felpereseknek 15 napon belül fizessen meg 300.000,- (Háromszázezer) Ft + áfa ügyvédi munkadíjat, továbbá az államnak az adóhatóság külön felhívására az alperes személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 1.034.500,- (Egymillió-harmincnégyezer-ötszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes mint szolgáltató 2008. december 12. napján kelt ajánlatát az alperes mint felhasználó részére megküldte az ... Budapest, ... u. 9. szám alatti, alperesi fogyasztási hely tekintetében áramvételezési megállapodás előkészítés vonatkozásában.

Az alperes a megállapodást véleményeltéréssel kiegészítve 2009. január 19. napján, aláírva visszaküldte felperesnek.

A szerződés 7. pontja szerint a felek közötti jogviszony a szerződés mindkét fél általi aláírásával jön létre. A szerződés szerint a felperes villamosenergiát értékesít az alperesnek a 2009. január 1-től 2009. december 31. napjáig tartó egy éves határozott időtartamon belül, az alperes pedig megfizeti annak időszakos díját. A szerződésben az energiadíj 27,10 HUF/kWh egységáron került meghatározásra, 250 HUF/EUR devizaárfolyam vételezése mellett. Az alperes 2009. január 16. napján kelt levelében a felperes által megküldött közüzemi szerződésre vonatkozó ajánlatot azzal a véleményeltéréssel fogadta el, hogy az energiadíj nem devizaárfolyamhoz kötött, továbbá 27,10 HUF/kWh óra fix áras, és nem indexált formában kerül alkalmazásra 2009. január, február, március időszak alatt. Ezt követően szakértői egyeztetés után az energiadíj felülvizsgálatra és a piaci viszonyok változásának függvényében mérséklésre kerül. A véleményeltérésre a felperes nem válaszolt, a januári időszakra az alperes véleményeltérésében kért díjmérték alapulvételével számlázott, az alperes az így kiállított számlát kiegyenlítette.

A felperes az első negyedév leteltét követően is a villamos energia szolgáltatási kötelezettségének eleget tett, és az alperes a felperes szolgáltatását 2009. július hó végéig igénybe vette. A felperes a 2009. február-júliusi időszakra változó egységáron számolva a 27,10 HUF/kWh fix árhoz képest magasabb egységáron számolva állította ki számláit. Az alperes a február hónapra elszámolt időszak vonatkozásában kézhez kapott számlát követően levélben fordult a felpereshez, melyben kifogásolta, hogy a kibocsátott számla teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a 2009. évre érvényes villamos energia ellátással összefüggő szerződéshez kapcsolt fogyasztói kiegészítéseket, és kérte, hogy a továbbiakban a számlák a szerződéshez kapcsolat véleményeltérésben foglalt 27,10 HUF/kWh egységár alapulvételével kerüljenek kiállításra.

Tekintettel arra, hogy a felek közötti egyeztetések eredménytelenül zárultak, az alperes a felperes által 2009. február 1-jétől kezdődő elszámolási időszakra kiállított számlákat maradéktalanul nem egyenlítette ki. A felperes az áramszolgáltatás kikapcsolásának szankciójával fenyegette meg az alperest. Az alperes az általa elfogadott egységárnak megfelelően részben teljesítette a felperes követelését, azaz a 2009. február, március és április hónapok vonatkozásában 5.471.330,- Ft, majd utóbb 1.070.447,- Ft-ot a felperes részére megfizetett. Az alperes a 2009. július 9-én kelt levelében 2009. július 31-ei határnappal felmondta a határozott időre megkötött szerződést.

A felperes 2010. májusban a 2009. május, június havi közüzemi díjtartozás megfizetése iránt fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperessel szemben, amely az alperes ellentmondása folytán perré alakult. A felperes 2011. június 22. napján helyesbítette az általa korábban kiállított számlákat, akként, hogy az alperes véleményeltérésében megfogalmazott és későbbi leveleiben elfogadott 27,10 HUF/kWh egységár alapulvételével határozta meg a fizetendő összeget, és a különbözetet

negatív előjellel tüntette fel. Az eredetileg kiállított számlák összegét a felperes által korrigált számlák 6.833.576,- Ft-ban csökkentették, az alperest ezen összeg vonatkozásában jóváírás illette meg. A felperes ezt az összeget 2011. augusztus 3. napján tévedésből visszautalta az alperesnek. Az alperes a számlák korrigálása és a jóváíró számlák megküldése ellenére tartozását nem egyenlítette ki.

A felperes eredeti keresetében 4.877.928,- Ft és annak 2009. július 23. napjától a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte az alperest kötelezni, a 2009. májusi és júniusi időszakra kiállított számlák alapján. Utóbb keresetét 12.931.038,- Ft-ra és annak 2009. július 24. napjától járó késedelmi kamataira felemelte a 2009. február 1. és 2009. július 31. közötti időszakra vonatkozóan kiállított valamennyi számla és helyesbítő számla alapján, majd az alperes védekezését követően módosította keresetét és a késedelmi kamat kezdő időpontját a helyesbített számlák esedékessége alapján 2011. július 8. napjában jelölte meg.

A felperes a kereseti kérelmét arra alapította, hogy a felek között villamos energia vásárlására vonatkozó, a Ptk. 387. §-ában szabályozott közüzemi szerződés jött létre. Hivatkozott a jelenleg hatályban nem lévő, a villamos energiáról szóló 2001. évi CX. törvényben (a továbbiakban: Vet.) 142. §, valamint 88. § b) pontjában foglaltakra.

Előadta, hogy az alperes szerződést szeptet és a felperes a felhasznált energia értékét jogosult kérni. Álláspontja szerint az alperes a véleményeltérésben megfogalmazott feltételekkel kötötte meg a szerződést, a 2009. január. február, márciusi időszak vonatkozásában. Az első negyedév elteltével pedig szakértői egyeztetést követően a piaci viszonyok változásának megfelelően kérte az energiadíj jelentős mérséklését, de egyebekben a szerződést elfogadta. Mivel a felek új árban nem állapodtak meg és a felperes továbbra is nyújtotta a szolgáltatást, amelyet az alperes igénybe vett, egészen 2009. július 31. napjáig, ezért megalapozottan követeli az általa nyújtott szolgáltatás ellenértékét a konszenzusos 27,10 HUF/kWh egységáron. Hivatkozott arra, hogy az alperes sem a perben, sem azt megelőzően nem vitatta, hogy a megjelölt fogyasztási helyen, a perbeli időszakban, a számlákban feltüntetett mennyiséget elfogyasztotta, így álláspontja szerint az alperes a felperesi követelés nagy része tekintetében elismerésben van. Az alperes 27,10 HUF/kWh egységár alapulvételével köteles a fogyasztás ellenérték megfizetni a felperes felé, ugyanis 2009. április 7. napján kelt levelében saját maga ismerte el, hogy ezt az egységárat tekinti a továbbiakban is mérvadónak. Mindezt az alperes 2009. június 9. napján kelt felmondó levele is alátámasztja. Az alperes álláspontját elfogadva 27,10 HUF/kWh egységárra módosította az eredetileg kiállított számlákat. Táblázat formájában részletezte, hogy a 2009. február 1-től - 2009. július 31. napjáig tartozó időszak vonatkozásában milyen összegű számlákat állított ki egyenként és havonta, és azokat milyen összeggel korrigálta.

Előadta, hogy a helyesbített számlákat az alperes részére átadta, azonban azokat az alperes nem teljesítette. Előadta, hogy az alperes részére tévedésből átutalt 6.833.576,- Ft-ot az alperes nem fizette meg részére.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Vitatta mind a kereset jogalapját, mind az összecszerűségét.

Előadta, hogy a közüzemi szerződés a felek között nem azzal a tartalommal jött létre, amely alapján a perbeli időszakra vonatkozó számlázást a felperes megtette. A felperes a megállapodástól eltérően bocsátotta ki a számlákat. A felperes általános szerződési feltételei rendelkezéséből következően a véleményeltéréssel visszaküldött szerződés érvényesen és joghatályosan nem jött létre a felek között. Állította, hogy a felek a fizetendő díj mértékében, mint a szerződés legfontosabb kérdésében nem állapodtak meg. Hivatkozott arra, hogy az alperes részéről jogosulatlan áramvételezés nem állapítható meg. Álláspontja szerint a felperes által csatolt iratok kizárólag az első három hónap, azaz 2009. január, február és március hónap tekintetében alapozhatják meg a felperesi követelést, a felek ezen időszakra vonatkozó egybehangzó akaratnyilatkozatára tekintettel. Mivel az alperes a véleményeltérésében kikötötte, hogy a negyedik hónaptól újabb ártárgyalást kíván folytatni - amelyre végül nem került sor -, a felperes a továbbiakban is a véleményeltérésben meghatározottaktól eltérően állította ki a számláit. Nem vitatta, hogy a felperesi szolgáltatást igénybe vette, azonban annak ellenértékét piaci áron kérte megállapította, amelynek meghatározására szakértő bevonását indítványozta a perbe. Az alperes a felperes helyesbített számláinak kibocsátását követően a per folyamán (18. sorszámu jegyzőkönyv) maga is elismerte a 27,10 HUF/kWh egységárat, azzal, hogy ezt az számlák kibocsátásának időszakában is alkalmazhatónak látta. A felperes késedelmi kamatszámítás vonatkozásában - álláspontja szerint - a nem szerződésszerűen kiállított számlák kizárják az alperes késedelmét. A felperes a 2011-ben kiállított helyesbítő számláival tette esedékessé a követelést, amelynek lejáratát 2011. július 7. napja volt, ezért a felperes követelése a megfelelően kiállított számlák hiányában 2009-ben le sem járhatott. Ugyanakkor a megfelelő számla hiányában alperes által kiegyenlített összegeket vissza kellett volna fizetnie a felperesnek az alperes részére, amelyet nem tett meg, így a felperes tartozik késedelmi kamatot fizetni az alperes részére, amelyet az alperes beszámítási kifogásként kért érvényesíteni, oly módon, hogy az első három hónap tekintetében 2009. április 30., 2009. június 26. napján fizetett összeg után 2009. július 10. napja a kamatfizetés kezdő időpontja. A késedelem időtartamát 2011. július 7. napjáig, azaz a korrigált számlák visszafizetési határidejében határozta meg.

Az elsőfokú bíróság a 2014. június 5. napján kelt 17.G.40.789/2012/18. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12.931.038,- Ft-ot, és 6.833.576,- Ft után 2011. augusztus 4-től, 6.097.462,- Ft után 2011. július 8-tól 2013. június 30-ig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 százalékkal növelt összegének megfelelő, 2013. július 1-jétől a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári fél év első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt értékének megfelelő késedelmi kamatot, valamint 1.410.800,- Ft perköltséget. Ezt meghaladó kamatok tekintetében a felperes keresetét elutasította.

Határozata indokolásában kifejtette, hogy a felek között nem volt vitatott az alperes által a felperesi szolgáltatás igénybevételének ténye, az alperes által felhasznált és a felperesi számlákban feltüntetett energia mennyisége, az alperesi részteljesítés mértéke és annak a felperes által történő visszafizetése. A jogvita tárgyát azt képezte, hogy a felek között a perbeli időszak vonatkozásában létrejött-e közüzemi szerződés, és ha igen, akkor az milyen tartalommal, a szolgáltatás egységára tekintetében megvalósult-e konszenzus a felek között. Hivatkozott a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 205. § (1) bekezdése, a 216-218. §-aiban foglaltakra, a Ptk. 387. §-ában írtakra, valamint a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Vet.) 61. §, valamint 62. §-ában foglaltakra. Emellett a felperes Üzletszabályzatának 11.1. pontjában foglalt szabályozást is figyelembe vette.

Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes mint szolgáltató és az alperes mint felhasználó között 2009. január 1-től 2009. december 31-ig terjedő határozott időre közüzemi szerződés jött létre az ... Budapest, ... u. 9. szám alatti, alperesi fogyasztási hely tekintetében. A felek a szerződést a Ptk. 218. § (1), valamint a Vet. 61. § (1) bekezdése, és a Vet. 62. § (1) bekezdésben előírtak szerint írásba foglalták, többek között a szolgáltatásnak a szerződés megkötésekor érvényes árát is. A per folyamán az alperes maga sem vitatta, hogy a szerződés létrejött a felek között, erre utal az a magatartása, hogy a hivatkozott szerződés alapján 2009. január hónapra 27,10 HUF/kWh egységár alapulvételével kibocsátott felperesi számlát maradéktalanul kiegyenlítette. A perbeli időszakban ugyanezen szerződés alapozta meg a felek viszonyát. Az alperes későbbi védekezésében kizárólag a szerződés eltérő tartalmára hivatkozott azzal az indokkal, hogy a felperes nem a megállapodásnak megfelelően bocsátotta ki felé a számláit. Álláspontja szerint az alperes ezen hivatkozása a felperesi számlakorrekció következtében már nem foghat helyt. A felek között létrejött szerződés a 2009. januári elszámolási időszakra irányuló tartalommal maradt hatályban a felek között 2009. február, márciusi időszakra. A felperes ténylegesen nyújtotta az energia szolgáltatást az alperes részére, aki

azt igénybe is vette, ezért a felek ráutaló magatartásukkal utólagosan a 27,10 HUF/kWh egységárban megállapodtak, a kettejük közötti jogviszonyra az alperes véleményeltéréssel elfogadott szerződési ajánlat volt az irányadó. A véleményeltérés 2009. április 1. utáni időszaktól nem határozta meg egyértelműen az egységárat, ugyanakkor a feleknek az egyeztetése e körben eredményre nem vezetett, mint ahogy azt **R. S.** tanúvallomásában megerősítette. A véleményeltérés a márciust követő időszakra 27,10 HUF/kWh egységárnál alacsonyabb árban a felek között megállapodás nem jött létre, ezért e tekintetben a felek közötti levelezést, és a levelezésben foglalt nyilatkozat tartalmát vizsgálta a bíróság.

Álláspontja szerint az alperes 2009. április 7-én, valamint 2009. június 9. napján kelt felmondó nyilatkozatában a 27,10 HUF/kWh egységárat továbbra is irányadónak tartotta. A 2009. június 23-án kelt levelében pedig úgy nyilatkozott, hogy az elfogyasztott villamos energia mennyiség alapján kiállított számlák kiegyenlítését garantálja. Az elsőfokú bíróság a nyilatkozatok alapján az 2009. április 1. napjától - 2009. július 31. napjáig tartó jogviszonyra is a felek által korábban alkalmazott egységárat, mint konszenzusos díjat irányadónak és elfogadottnak tekintette, az újabb árban történt megállapodás hiányában. Álláspontja szerint az alperes alaptalanul hivatkozott a piaci árra, amely a felek jogviszonyában irányadó lehet, figyelemmel arra, hogy a 27,10 HUF/kWh egységárnál alacsonyabb díjra vonatkozóan nem jött létre megállapodás a felek között, a felek maguk is a 27,10 HUF/kWh egységárat tartották irányadónak, ezért a bíróság az alperes szakértő bevonására irányuló bizonyítási indítványát elutasította.

A felperes késedelmi kamat iránti igényét részben tartotta megalapozottnak; 6.097.462,- Ft összeg tekintetében a Ptk. 298. § a) pontja alapján, ugyanakkor a felperes által 2011. augusztus 3. napján az alperes részére visszautalt 6.833.576,- Ft összeg tekintetében a visszautalást megelőző időszakra vonatkozó késedelmi kamat iránti igényét elutasította, tekintettel arra, hogy ez az összeg felperes rendelkezésére állt a visszautalásig. A késedelmi kamatok tekintetében az alperes által előterjesztett beszámítási kifogásokat elutasította, figyelemmel arra, hogy az ellenszolgáltatás a szolgáltatás teljesítésekor esedékessé válik. Hangsúlyozta, hogy az elszámolás Ptk. és nem számviteli alapú, az alperes által elfogadott 27,10 HUF/kWh egységárral már az eredeti, de a jóváíró számlák kézhezvételét követően, minden aggály nélkül teljesíthette volna, az általa nem vitatott egységárral meghatározott összegben a díj fizetését. Ezért nem hivatkozhat alappal arra, hogy a felperes nem megfelelően állította ki a számláit, amely a felperes mint jogosult késedelmét eredményezi. A felperes által tévedésből visszautalt összeg a hivatkozott időszakban nem jogalap nélkül volt a felperes birtokában.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezés, amely tartalmában vagylagos kérelmeket tartalmazott. Elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását, másodlagosan annak megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását, harmadlagosan a per tárgyát képező kérdésben részítelet vagy közbenső ítélet hozatalát kérte, figyelemmel arra, hogy a felek közötti jogviszony létrejöttét és annak tartalmát nem a tényállásból levezethető módon állapította meg az elsőfokú bíróság, mindezzel együtt a felperes perköltségben történő marasztalását is kérte.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet figyelmen kívül hagyta a felek közötti releváns tényeket, a felek között nem jött létre sem a Ptk. szerinti tartalommal, sem pedig a felperes Üzletszabályzatának 11.1. pontjában foglaltak szerint szerződés. A felperes az alperes ajánlati kötöttsége alatt nem adott elfogadó választ, sőt kifejezetten visszautasította levélben és ráutaló magatartással is az alperes ajánlatát, e tekintetben a véleményeltérés szerint nem jött létre szerződés. Ebben a körben nem volt kötve az alperes az ajánlathoz a 2009. januártól - márciusig terjedő időszakban sem, mivel a felperes részéről az alperesi ajánlat szerint 2009. január hónapra kiállított számláját is helyesbítette és azt követelte, valamint a szolgáltatás megszüntetésével kikapcsolással fenyegette az alperest. A későbbi levelezés során az alperes mind a 27,10 HUF/kWh, mind az alacsonyabb ár tekintetében tett ajánlatát a felperes elutasította, elfogadás egyáltalán nem történt. Utóbb a per során a felperes által kiállított számlák tekintetében sem jött létre szerződés, ezek összecszerúségét az alperes nem fogadta el. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet iratellenesen állapította meg tényállását. Az alperes a 18. sorszámú jegyzőkönyvbe csak arra tett nyilatkozatot, hogy akár a követelt összegeknek is lehetne alapja, ha a szerződés létrejött volna, és/vagy a felek közötti vitás időszakban utóbb a versenypiaci árak alapján ez az összeg lenne alkalmazható. A bíróság az alperes egyéb feltételhez kötött nyilatkozatát kiterjesztően értelmezte, amely szintén iratellenes és jogszabálysértő. Álláspontja szerint a perbeli jogviszony létrejötte szempontjából nem releváns, hogy a perbeli időszakot követően a felek egyezségi tárgyalásai milyen összegekről szólnak, figyelemmel arra, hogy a felek között nem jött létre egyezség, csak a felperes helyesbítő számlákat állított ki, az alperes azonban ezt sem fogadta el. A felperes sem tekintette érvényesnek a megállapodást, hiszen a perbeli iratokkal is alátámasztott módon a már befizetett összegeket is visszautalta, ezzel elismerve azt, hogy a felek között egyezség nem jött létre. A felperes a követelés jogalapját nem igazolta sem a keresetében, sem a per során. Iratellenes az elsőfokú ítélet a tekintetben, hogy az alperes a szerződést érvényesnek tekintette, hiszen konzekvensen úgy nyilatkozott, hogy a felek között nem jött érvényesen szerződés. Az alperes csak annyit állított, hogy a jelen helyzetben az áramvételezést

nem lehet jogosulatlanak minősíteni. Állította, hogy az elsőfokú ítélet 8. oldalán kifejtett - a felek között egyezséggel módosult a szerződés - nyilatkozatok félreérthető módon olyanképpen is értelmezhetőek, mintha a létre nem jött szerződést a bíróság hozta volna létre, amely szintén jogszabálysértő. Kifejtette, hogy amennyiben jogalap nélküli gazdagodás valósult meg, úgy annak mértéke is csak akkor állapítható meg, ha megállapítható a fogyasztás után fizetendő díj, e tekintetben ezért a követeléstösszegszerűségében vitatta.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az érdemben megalapozott és helytálló ítélet helybenhagyását kérte. A felperes jogutódlás megállapítása iránti kérelmet terjesztett elő arra hivatkozással, hogy a felperes a ... Zrt.-re engedményezte a perbeli követelését, egyúttal csatolta az erről szóló engedményezési szerződést.

A másodfokú bíróság a 2015. október 1. napján kelt 14.Gf.40.591/2014/9. - 2015. október 19-én jogerőre emelkedett - végzéssel megállapította, hogy a ... Nyilvánosan Működő Részvénytársaság jogutódja a ... Vezetési Tanácsadó Zrt.

Az alperes utóbb a fellebbezését kiegészítette a 10. sorszámú előkészítő iratában, amelyben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az alperes (helyesen: felperes) perköltségben történő marasztalásával az elsőfokú bíróság új eljárásra történő utasítását kérte. A felperesi perbeli jogutódlás vonatkozásában nem járult hozzá a felperesi jogelőd perből történő elbocsátásához. A fellebbezésében előadottakat megismételve, hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet indokolása nem tért ki arra, hogy az alperest miért nem illette meg a szerződés véleményeltéréssel való visszaküldésének a joga, illetve a szerződéses ár újra tárgyalásának joga. Az elsőfokú bíróság a szerződés létrejöttét iratellenesen állapította meg, és nem indokolta, hogy a perbeli követelés jogalapját milyen szerződés alapján állapította meg.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítélet tábla az alperes elsődleges fellebbezése kapcsán az alábbiakat rögzíti:

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta a tényállást, a bizonyítékokat, a felek előadásait, a becsatolt okiratok tartalmát megfelelően, a Pp. 206. §-ában foglaltak szerint értékelte, azokból helytálló következtetéssel, megalapozottan adott helyt, túlnyomó részben a felperes keresetének. A döntését a Pp. 221. §-ban foglalt követelmények betartásával

megfelelően indokolta, ezért a másodfokú bíróság nem látott olyan okot, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás megismétlését teszi szükségessé.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek közötti jogvitában melyek voltak a nem vitatott, jogilag releváns tények, mint az áramszolgáltatás alperesi igénybevétele, a felhasznált és a felperesi számlákban feltüntetett energia mennyisége, az alperesi részteljesítés mértéke, a felperes visszafizetése. A jogvita tárgyát a felek közötti szerződés létrejötte, illetve annak tartalma képezte.

A Ptk. 387. §-a értelmében a közüzemi szerződés alapján a szolgáltató köteles meghatározott időponttól a felhasználó számára folyamatosan és biztonságosan a felhasználó igénye szerint meghatározott közüzemi szolgáltatást - így különösen gázt, villamos energiát és vizet - nyújtani, a felhasználó pedig köteles időszakonként díjat fizetni.

A Ptk. 388. § (1) bekezdése szerint jogszabály kimondhatja, hogy a szerződés a szolgáltatás igénybevételével jön létre.

Az elsőfokú bíróság az idézett jogszabályhelyek - a Ptk., a Vet. -, valamint a felperesi Üzletszabályzata 11.1. pontja helyes értelmezésével jutott arra a megállapításra, hogy a felek között határozott időtartamra létrejött a közüzemi szerződés, amelyet a felek írásba foglaltak. Az alperes a szerződésben foglaltak szerint teljesített 2009. január hónapban. A feleknek a 2009. áprilistól a szerződés tényleges megszűnéséig, 2009. július 31. napjáig terjedő időszakra vonatkozó jogviszonyában - az árban történő kifejezett megállapodás hiányában - az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe, és értékelte a felek közötti levelezések és nyilatkozatok tartalmát. Nem vitásan az ár feltüntetésének hiánya mellett történő szolgáltatás és annak igénybevétele esetén azt szükséges vizsgálni, hogy a felek között hallgatólagosan, vagy ráutaló magatartással létrejött-e konszenzus az ár meghatározásáról.

Helyesen hivatkozott arra is az elsőfokú bíróság, hogy a peres feleknek lehetősége volt a Ptk. 240. §-ban foglaltak alkalmazásával a szerződésüket egyezséggel módosítani. A felek között vitatott ár tekintetében a felek közötti jogvita időszakában történt nyilatkozatok is ezt támasztják alá.

Ezen

bizonyítók értékelése nem volt kirívóan okszerűtlen, vagy a logika szabályaival ellentétes, ezért azok felülmérlegelésére a másodfokú bíróság nem látott okot.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokolásával, amelyet megismételni nem kíván, és ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltak alapján - annak helyes indokai tekintettel - a rendelkező rész szerint helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdésére figyelemmel kötelezte az alperest a felperesek másodfokú ügyvédi munkadíjának a megfizetésére; annak mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdései alapján, a kifejtett tevékenységgel arányosan, mérlegeléssel állapította meg, figyelemmel a pertárgy értékére is.

Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetékről a Pp. 78. § (1) bekezdésén túl, az Itv. 59. § (1) bekezdése, 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint rendelkezett.

Budapest, 2016. év február hó 25. napján

. Ócsai Beatrix s.k.

a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Volein Anna s.k.

bíró

Hidvéginé dr. Adorján Livia s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő